

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

16 mai 2017*

„Concurență — Înțelegere — Abuz de poziție dominantă — Piața distribuției de produse fitosanitare — Decizie de respingere a unei plângeri — Presupus comportament anticoncurențial al unor producători și al unor distribuitori — Acțiune concertată sau coordonată de depunere a unor plângeri de către producători și de către distribuitori în fața autorităților administrative și penale — Denunțare a unor pretinse încălcări ale reglementării aplicabile de către importatori paraleli — Controale administrative efectuate ulterior de autoritățile administrative — Aplicarea unor sancțiuni administrative și penale de autoritățile naționale către importatorii paraleli — Asimilarea depunerii de plângeri de către producători și de către distribuitori cu unele acțiuni șicanatoare sau cu unele abuzuri de proceduri administrative — Lipsa interesului Uniunii — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă”

În cauza T-480/15,

Agria Polska sp. z o.o., cu sediul în Sosnowiec (Polonia),

Agria Chemicals Poland sp. z o.o., cu sediul în Sosnowiec,

Star Agro Analyse und Handels GmbH, cu sediul în Allerheiligen bei Wildon (Austria),

Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, cu sediul în Allerheiligen bei Wildon,

reprezentate inițial de S. Dudzik și de J. Budzik și ulterior de P. Graczyk și de W. Rocławski, avocați,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J. Szczodrowski, de A. Dawes și de J. Norris-Usher, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se urmărește anularea deciziei C(2015) 4284 final a Comisiei din 19 iunie 2015 [cazul AT.39864 – BASF (anterior AGRIA și alții/BASF și alții)] prin care se respinge plângerea introdusă de reclamante cu privire la încălcările articolului 101 și/sau ale articolului 102 TFUE, pretins săvârșite în principal de 13 întreprinderi producătoare și distribuitoare de produse fitosanitare cu ajutorul sau prin intermediul a patru organizații profesionale și al unui cabinet de avocați,

* Limba de procedură: polona.

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, și domnii P. Nihoul și J. Svenningsen (raportor),
judecători,

grefier: domnul L. Grzegorzcyk, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 28 februarie 2017,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamantele, Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH și Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, sunt două societăți de drept polonez, respectiv o societate de drept german și o societate de drept austriac, active în sectorul comercializării de produse fitosanitare efectuate în cadrul unor importuri paralele ale acestor produse care permit, printre altele, obținerea de beneficii din diferențele dintre cotele taxei pe valoarea adăugată (TVA) aplicate acestor produse în diferitele state membre. Aceste operațiuni constau în principal în importul în Polonia al acestui tip de produse provenite din state membre în care au fost deja autorizate, în depozitarea lor în depozitele din Polonia ale reclamantelor și ulterior în reexportarea lor către alte state membre, inclusiv către cele în care aceste produse fuseseră autorizate inițial, în speță, în principal, în Germania și în Austria.

Procedura în fața UOKiK

- 2 La 1 iulie 2010, Agria Polska a introdus la Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Oficiul pentru Protecția Concurenței și a Consumatorilor, Polonia, denumit în continuare „UOKiK”) o plângere (denumită în continuare „plângerea la nivel național”) având ca obiect nerespectarea Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (Legea privind protecția concurenței și a consumatorilor) din 16 februarie 2007 (Dz. U. nr. 50, poziția 331) de către 13 întreprinderi, și anume BASF SE, Bayer CropScience, RWA Raiffeisen Ware Austria AG (denumită în continuare „RWA”), Deutscher Raiffeisenverband, Sumi-Agro, Monsanto, Nufarm, Rokita Agro, DuPont, Arysta, Syngenta, Dow și Makhteshim Agan, producătoare sau distribuitoare de produse fitosanitare, cu ajutorul sau prin intermediul a patru organizații profesionale, mai precis Industrieverband Agrar (denumită în continuare „IVA”), Fachverband der chemischen Industrie – Industriegruppe Pflanzenschutz (IGP), European Crop Protection Association și Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin (PSOR), stabilite în Germania, în Belgia și, respectiv, în Polonia, precum și al unui cabinet de avocați.
- 3 Prin scrisoarea din 10 august 2010, președintele UOKiK a informat Agria Polska că, întrucât practicile vizate de plângerea la nivel național se refereau la anii 2005 și 2006, aceste practici nu mai puteau face obiectul unei anchete efectuate de acest oficiu. Astfel, în temeiul articolului 93 din Legea privind protecția concurenței și a consumatorilor, nu mai putea fi deschisă o procedură în materie de practici de restrângere a concurenței după expirarea unui termen de un an de la sfârșitul anului în cursul căruia încetase încălcarea avută în vedere.
- 4 La 30 august 2010, Agria Polska a reiterat în fața UOKiK cererea sa de deschidere a unei proceduri de anchetă având ca obiect pretinsa înțelegere dintre producătorii și distribuitorii de produse fitosanitare, susținând că plângerea la nivel național introdusă la data de 1 iulie a anului precedent se referea de asemenea la o nerespectare de către aceștia a normelor dreptului concurenței al Uniunii Europene.

- 5 Prin scrisoarea din 22 noiembrie 2010, președintele UOKiK și-a menținut poziția, precizând că termenul de prescripție de un an prevăzut de dreptul polonez era aplicabil chiar și atunci când ancheta solicitată se referea la dispoziții ale dreptului concurenței al Uniunii.

Procedura în fața Comisiei

- 6 La 30 noiembrie 2010, reclamantele și Agro Nova Polska sp. z o.o. au introdus, în temeiul articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), o plângere la Comisia Europeană (denumită în continuare „plângerea”). Această plângere viza aceleași entități precum cele vizate în plângerea la nivel național introdusă la UOKiK. Agro Trade Handelsgesellschaft mbH și Cera Chem S.a.r.l., societăți de drept german și, respectiv, luxemburgez, s-au alăturat plângerii, Comisia fiind informată cu privire la acest fapt prin observațiile comune suplimentare depuse de ansamblul acestor societăți (denumite în continuare „societățile petente inițiale”) la 15 decembrie 2010. Aceste societăți au prezentat Comisiei informații suplimentare la 27 aprilie 2011.
- 7 La 29 iulie 2011, societățile petente inițiale au furnizat Comisiei un rezumat al plângerii.
- 8 Din documentele astfel prezentate de societățile petente inițiale reiese că plângerea se referea în esență la o încălcare a articolului 101 TFUE. Această plângere se referea de asemenea la o încălcare a articolului 102 TFUE de către RWA.
- 9 În general, societățile petente inițiale au susținut că entitățile menționate în plângere folosiseră în privința lor practici care încălcau dreptul concurenței al Uniunii. Aceste practici ar fi îmbrăcat în principal forma unui acord și/sau a unor practici concertate între entitățile respective și ar fi constat în denunțuri abuzive formulate în mod coordonat în fața autorităților administrative și penale austriece și poloneze, care puneau la îndoială legalitatea activităților comerciale ale societăților petente inițiale în ceea ce privește atât cerințele prevăzute în reglementările aplicabile produselor fitosanitare, cât și condițiile de exercitare a comerțului paralel cu astfel de produse, inclusiv pe plan fiscal.
- 10 Potrivit societăților petente inițiale, pe baza unor declarații eronate, trunchiate sau chiar false făcute de entitățile menționate în plângere în vederea eliminării lor de pe piață ele ar fi fost supuse, în mod eronat, unor numeroase controale administrative din partea autorităților administrative, fiscale și penale austriece și poloneze, inclusiv unor controale la fața locului și s-ar fi aplicat sechestrul asupra unor produse fitosanitare din depozitele lor și ar fi fost inițiate proceduri penale în privința lor, în plus într-o perioadă a anului strategică pentru comerțul cu produse fitosanitare, care este sezonier, mai precis în cursul primei părți a anului.
- 11 Aceste proceduri administrative și penale ar fi determinat aplicarea unor amenzi substanțiale societăților petente inițiale, ceea ce ar fi condus de altfel la falimentul uneia dintre ele, Agria Polska, precum și măsuri de interzicere a comercializării de produse fitosanitare într-un moment-cheie al anului pentru comerțul cu acest tip de produse. Aceasta ar fi avut drept consecință o pierdere semnificativă și greu reversibilă a unor cote de piață de către societățile petente inițiale.
- 12 Societățile petente inițiale, cărora le-au fost aplicate sancțiuni administrative și penale, ar fi obținut însă, în anumite cazuri, prin intermediul unor acțiuni formulate în fața instanțelor naționale competente, anularea sancțiunilor menționate sau reduceri substanțiale ale cuantumului acestora, ceea ce ar demonstra caracterul abuziv și fals al declarațiilor entităților vizate în plângere, pe care societățile petente inițiale le califică drept „proceduri șicanatoare” în sensul jurisprudenței care rezultă din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183).

- 13 Societățile petente inițiale au arătat de asemenea că aceste demersuri de delatare ale entităților menționate în plângere ar fi fost facilitate de intervenția activă atât a autorităților germane, în special a unui reprezentant al ambasadei Republicii Federale Germania în Republica Polonă, cât și a autorităților poloneze. În această privință, autoritățile naționale menționate ar fi făcut obiectul unei activități de lobby intense din partea producătorilor și a distribuitorilor de produse fitosanitare.
- 14 La 27 martie 2012, Comisia a transmis, cu acordul societăților petente inițiale, o versiune neconfidențială și consolidată a plângerii către entitățile menționate în această plângere, care au depus propriile observații în perioada cuprinsă între lunile aprilie și iunie 2012.
- 15 În observațiile lor, entitățile menționate în plângere au contestat prezentarea faptelor care figurează în aceasta și au susținut în esență că diferitele acțiuni întreprinse de unele dintre ele la autorități administrative naționale sau la instanțe naționale erau legitime, în special din cauza atingerilor aduse drepturilor lor de proprietate intelectuală sau industrială și în vederea prevenirii unor prejudicii aduse reputației lor. Ele au explicat de asemenea că acțiunile lor nu fuseseră nicidecum coordonate și că faptul că aceste acțiuni fuseseră întreprinse la date apropiate se explica în principal prin aceea că trebuieră să suporte, pe baza aceluiași calendar, activitățile ilegale ale importatorilor paraleli. În ceea ce privește contactele care au avut loc în acest context între unele dintre întreprinderile producătoare și/sau distribuitoare de produse fitosanitare ori între acestea și organizațiile profesionale sau chiar cu administrațiile naționale, aceste contacte ar fi fost deplin justificate, la fel ca și participarea lor la inspecții, de altfel. Astfel, aceste contacte legitime nu pot demonstra existența unei înțelegeri în sensul articolului 101 TFUE.
- 16 Prin scrisoarea din 8 decembrie 2014, Comisia a informat societățile petente inițiale cu privire la intenția sa de a respinge plângerea pentru motivul principal că nu exista un interes suficient pentru Uniune de a continua examinarea acesteia în temeiul articolului 101 sau 102 TFUE.
- 17 În susținerea analizei sale provizorii, Comisia explica în primul rând faptul că probabilitatea de a demonstra existența unei încălcări a articolului 101 și/sau a articolului 102 TFUE era limitată din cauza insuficienței elementelor de probă furnizate în susținerea plângerii și, de asemenea, din cauza dificultății de a se demonstra în speță existența unei poziții dominante a RWA sau a unei poziții dominante colective și, prin urmare, de a se dovedi un abuz de o astfel de poziție. În acest sens, Comisia a arătat că nu considera că jurisprudența rezultată din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și din Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266), confirmată în recurs prin Hotărârea din 6 decembrie 2012, AstraZeneca/Comisia (C-457/10 P, EU:C:2012:770), putea fi aplicată în situații în care unele întreprinderi informau autoritățile naționale cu privire la comportamente sau la acțiuni pretins nelegale ale altor întreprinderi ori exercitau presiuni pentru urmărirea administrativă sau penală a acestora din urmă. În al doilea rând, Comisia aprecia că resursele necesare în scopul anchetei solicitate erau probabil disproportionale în raport cu probabilitatea limitată de a se demonstra existența unei încălcări. În al treilea rând, Comisia aprecia că, în această etapă, autoritățile și instanțele naționale puteau fi mai potrivite pentru a soluționa problemele ridicate în plângere.
- 18 În observațiile depuse la 8 ianuarie 2015, consilierul societăților petente inițiale, cu excepția Agro Nova Polska, a informat Comisia că Agro Trade Handelsgesellschaft și Cera Chem au renunțat să continue procedura și că, prin urmare, se putea considera că își „retrăseseră plângerea”. El a explicat de asemenea că reclamantele contestau clasarea definitivă anunțată a plângerii, precizând în special că o asemenea abordare le diminua în mod semnificativ șansa de a obține în fața instanțelor naționale repararea încălcărilor în discuție ale dreptului Uniunii, mai precis ale articolelor 101 și 102 TFUE.
- 19 Prin Decizia C(2015) 4284 final din 19 iunie 2015 [cazul AT.39864 – BASF (anterior AGRIA și alții/BASF și alții)] (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a respins plângerea, reiterând în principal elementele analizei provizorii expuse în scrisoarea din 8 decembrie 2014, insistând asupra faptului că dispunea de resurse limitate și că, în speță, ancheta aprofundată care ar fi trebuit să fie

efectuată și care ar fi putut avea ca obiect activitățile exercitate pe o perioadă de șapte ani de 18 entități situate în patru state membre ar fi fost prea complexă și cronofagă, în timp ce probabilitatea de a se demonstra o încălcare părea limitată în cauză, fapt care milita pentru nedeschiderea unei anchete.

Procedura și concluziile părților

- 20 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 19 august 2015, reclamantele au introdus prezenta acțiune.
- 21 În urma unui dublu schimb de memorii și la propunerea judecătorului raportor, Tribunalul a decis deschiderea fazei orale a procedurii. În vederea acesteia, reclamantele și Comisia au fost invitate să răspundă în scris la unele întrebări adresate de Tribunal în temeiul măsurilor de organizare a procedurii. Reclamantele au răspuns la aceste întrebări în termenele acordate, la 16 ianuarie 2017 și, respectiv, la 12 ianuarie 2017, iar Comisia, fiind invitată să își exprime poziția cu privire la răspunsurile lor, a prezentat observații la 6 februarie 2017 cu privire la răspunsul reclamantelor din 16 ianuarie 2017, în timp ce reclamantele au luat poziție în această privință numai în ședință.
- 22 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 28 februarie 2017. În cadrul pledoariilor lor, reclamantele au evocat în special durata procedurii administrative în fața Comisiei, însă, fiind întrebate în această privință de Tribunal, ele au explicat că nu înțeleg să invoce un motiv nou, întemeiat pe încălcarea principiului termenului rezonabil.
- 23 Reclamantele solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 24 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii;
 - obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- 25 În susținerea acțiunii, reclamantele invocă două motive, întemeiate, în primul rând, pe încălcarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum a fost consacrat de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, și în al doilea rând, pe încălcarea articolelor 101 și 102 TFUE.
- 26 Tribunalul consideră oportun să examineze mai întâi al doilea motiv.

Cu privire la al doilea motiv

- 27 Al doilea motiv prezentat de reclamante se împarte în două aspecte. Primul aspect se referă la o eroare vădită a Comisiei în aprecierea interesului Uniunii de a deschide o anchetă și, în acest context, la o eroare de drept în refuzul Comisiei de a aplica în prezenta cauză principiile enunțate în Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și în Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266). Al doilea aspect al acestui motiv se referă la o

încălcarea a efectului util al articolelor 101 și 102 TFUE prin faptul că, în speță, nicio autoritate națională și nicio instanță națională nu putea pune în aplicare în mod util aceste dispoziții ale dreptului primar al Uniunii în lipsa unei anchete efectuate de Comisie.

28 Comisia solicită respingerea celui de al doilea motiv ca nefondat.

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, referitor la o eroare vădită în aprecierea interesului Uniunii de a deschide o anchetă

29 Potrivit reclamantelor, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a constatat, în decizia atacată, că nu exista un interes suficient pentru Uniune de a deschide o anchetă. În această privință, ele arată că plângerea avea ca obiect un obstacol în calea comerțului paralel și că însăși Comisia a recunoscut în această decizie că, dacă ar fi trebuit să fie inițiată, ancheta ar fi trebuit să privească activitatea a 18 entități situate în patru state membre și să acopere o presupusă perioadă de șapte ani. Astfel, amploarea geografică și materială a anchetei, astfel cum a fost solicitată de reclamante în plângere, ar demonstra necesitatea efectuării sale la scara Uniunii și faptul că, prin urmare, Comisia era mai potrivită decât autoritățile poloneze și/sau austriece pentru a o desfășura cu eficiența necesară sau preconizată.

30 Reclamantele apreciază că au furnizat suficiente elemente de probă în susținerea afirmațiilor formulate în plângere. Prin urmare, prin refuzul de a deschide ancheta, Comisia nu ar fi făcut o apreciere corectă a ansamblului împrejurărilor de fapt și de drept ale cauzei.

31 În această privință, în primul rând, reclamantele menționează printre altele corespondența dintre două cabinete de avocați, unul polonez și, respectiv, unul austriac. Cabinetul austriac ar fi fost mandatat de societăți cărora li s-a păstrat anonimatul pentru a introduce el însuși sau prin cabinetul polonez numeroase plângeri, toate îndreptate împotriva reclamantelor, în fața autorităților administrative și a instanțelor penale poloneze și/sau austriece. Or, scopul acestor denunțuri și al acestor presiuni, pe care reclamantele le califică de asemenea ca „abuz de procedură în materie penală și administrativă” și pe care le atribuie în principal RWA, ar fi fost în esență obținerea, ca urmare a furnizării în mod coordonat a unor informații eronate sau false, a unei interdicții adresate către trei dintre reclamante de a-și exercita activitățile de comerț paralel pentru următorii trei ani, precum și o intensificare a controalelor fiscale privind reclamantele, fără vreun temei anume. RWA ar fi angajat de asemenea detectivi particulari polonezi pentru a supraveghea activitățile reclamantelor.

32 În al doilea rând, reclamantele fac referire la mărturiile anumitor funcționari polonezi și austrieci transcrise în procesele-verbale de audiere redactate în cadrul procedurilor judiciare administrative și penale inițiate la cererea entităților menționate în plângere, precum și la împrejurarea că un reprezentant al ambasadei Republicii Federale Germania în Republica Polonă a participat, alături de funcționari polonezi, la o întâlnire la 14 și 15 iunie 2005 între PSOR și IVA, două dintre asociațiile de producători și de distribuitori de produse fitosanitare menționate în plângere. Această întâlnire ar fi condus la redactarea de către reprezentantul IVA a unui proces-verbal elocvent, astfel cum ar reieși din satisfacția exprimată, potrivit reclamantelor, de redactorul acestui proces-verbal, care se felicita pentru a fi reușit să împiedice Agria Polska să își exercite activitățile comerciale intervenind „la momentul potrivit” și alegând interlocutorii „potriviti”.

33 În al treilea rând, reclamantele pun în discuție legitimitatea și temeinicia întâlnirilor dintre autoritățile germane, austriece și poloneze în ceea ce privește activitățile societăților petente inițiale, întâlniri care au condus, în urma unei vizite din 6 februarie 2006 a unor funcționari polonezi la omologii lor austrieci din cadrul Bundesamt für Ernährungssicherheit (Oficiul Federal pentru Siguranță Alimentară, Austria), la o instrucțiune adresată la 22 februarie 2006 de inspectorul general polonez pentru sănătatea plantelor și a semințelor inspectorului pentru sănătatea plantelor și a semințelor al voievodatului Silezia din Katowice (Polonia), de a efectua un nou control al activităților Agria Polska.

Reclamantele afirmă de asemenea, în răspunsul din 16 ianuarie 2017 la întrebările adresate de Tribunal, că această vizită a funcționarilor polonezi în Austria includea o întâlnire cu grupul de lucru al IVA responsabil de produsele fitosanitare, ceea ce ar demonstra influența exercitată de această asociație în procesul decizional al autorităților poloneze.

– *Considerații generale*

- 34 Potrivit unei jurisprudențe constante, Comisia, investită prin articolul 105 alineatul (1) TFUE cu misiunea de a asigura aplicarea articolelor 101 și 102 TFUE, este răspunzătoare pentru definirea și pentru punerea în aplicare a politicii de concurență a Uniunii și dispune în acest scop de o putere discreționară în soluționarea plângerilor (Hotărârea din 26 ianuarie 2005, Piau/Comisia, T-193/02, EU:T:2005:22, punctul 80, Hotărârea din 12 iulie 2007, AEPI/Comisia, T-229/05, nepublicată, EU:T:2007:224, punctul 38, și Hotărârea din 15 decembrie 2010, CEAHR/Comisia, T-427/08, EU:T:2010:517, punctul 26). Pentru a-și îndeplini în mod eficient această atribuție, ea dispune astfel de dreptul de a acorda grade de prioritate diferite plângerilor cu care este sesizată (a se vedea Hotărârea din 4 martie 1999, Ufex și alții/Comisia, C-119/97 P, EU:C:1999:116, punctul 88 și jurisprudența citată).
- 35 Atunci când, exercitându-și această putere discreționară, Comisia decide să acorde grade de prioritate diferite plângerilor cu care este sesizată, ea poate nu numai să stabilească ordinea în care vor fi examinate plângerile, ci și să respingă o plângere pentru lipsa unui interes suficient al Uniunii pentru a continua examinarea cauzei (Hotărârea din 24 ianuarie 1995, Tremblay și alții/Comisia, T-5/93, EU:T:1995:12, punctul 60, și Hotărârea din 14 februarie 2001, Sodima/Comisia, T-62/99, EU:T:2001:53, punctul 36). Dat fiind că evaluarea interesului pe care îl prezintă pentru Uniune o plângere în materie de concurență depinde de împrejurările de fapt și de drept ale fiecărei cauze (Hotărârea din 12 iulie 2007, AEPI/Comisia, T-229/05, nepublicată, EU:T:2007:224, punctul 38), nu trebuie nici să se limiteze numărul criteriilor de apreciere la care poate apela Comisia, nici, dimpotrivă, să se impună folosirea în mod exclusiv a anumitor criterii (Hotărârea din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-450/98 P, EU:C:2001:276, punctul 58, și Hotărârea din 16 ianuarie 2008, Scippacercola și Terezakis/Comisia, T-306/05, nepublicată, EU:T:2008:9, punctul 189).
- 36 Cu toate acestea, puterea discreționară a Comisiei nu este nelimitată (Hotărârea din 4 martie 1999, Ufex și alții/Comisia, C-119/97 P, EU:C:1999:116, punctul 89). Astfel, ea trebuie să ia în considerare, printr-o examinare atentă, toate elementele de fapt și de drept relevante aduse la cunoștința sa de autorul plângerii pentru a decide modul de soluționare a unei plângeri (a se vedea Hotărârea din 17 mai 2001, IECC/Comisia, C-450/98 P, EU:C:2001:276, punctul 57 și jurisprudența citată).
- 37 Atunci când Comisia decide, precum în prezenta cauză, să nu deschidă o anchetă, nu este obligată să demonstreze lipsa unei încălcări în susținerea unei asemenea decizii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 ianuarie 2008, Scippacercola și Terezakis/Comisia, T-306/05, nepublicată, EU:T:2008:9, punctele 130 și 180 și jurisprudența citată).
- 38 Astfel, într-o asemenea situație, Tribunalul nu are obligația să verifice dacă autorul plângerii furnizase, în plângerea sa, suficiente elemente care să permită constatarea unei încălcări a dreptului concurenței, ci dacă din decizia atacată rezultă că au fost evaluate comparativ de Comisie importanța efectului pe care încălcarea pretinsă îl poate cauza în ceea ce privește funcționarea pieței interne, probabilitatea stabilirii existenței acesteia și întinderea măsurilor de investigare necesare, pentru a-și îndeplini, în cele mai bune condiții, misiunea de supraveghere a respectării articolelor 101 și 102 TFUE (Hotărârea din 18 septembrie 1992, Automec/Comisia, T-24/90, EU:T:1992:97, punctul 86, Hotărârea din 24 ianuarie 1995, Tremblay și alții/Comisia, T-5/93, EU:T:1995:12, punctul 62, și Hotărârea din 12 iulie 2007, AEPI/Comisia, T-229/05, nepublicată, EU:T:2007:224, punctul 41). Pe de altă parte,

controlul efectuat de instanța Uniunii nu trebuie să conducă la substituirea cu propria apreciere privind interesul Uniunii (a se vedea Hotărârea din 16 ianuarie 2008, Scippacercola și Terezakis/Comisia, T-306/05, nepublicată, EU:T:2008:9, punctul 97 și jurisprudența citată).

- 39 Pentru a se permite Tribunalului să efectueze un control efectiv al exercitării de către Comisie a puterii sale discreționare de a stabili priorități, această instituție este însă supusă unei obligații de motivare atunci când refuză să continue examinarea unei plângeri, această motivare trebuind să fie suficient de precisă și de detaliată (Hotărârea din 4 martie 1999, Ufex și alții/Comisia, C-119/97 P, EU:C:1999:116, punctele 90 și 91, și Hotărârea din 14 februarie 2001, Sodima/Comisia, T-62/99, EU:T:2001:53, punctul 42).
- 40 În speță, Comisia a considerat, în decizia atacată, că nu exista un interes suficient al Uniunii în deschiderea unei anchete, pentru motivul că probabilitatea de a demonstra o încălcare a articolului 101 și/sau a articolului 102 TFUE părea limitată, că amploarea investigațiilor necesare ar fi probabil disproporționată în raport cu această probabilitate limitată și că autoritățile și instanțele naționale păreau mai în măsură să soluționeze problemele ridicate.
- 41 În acest context și în raport cu evocările jurisprudențiale expuse la punctele 34-39 din prezenta hotărâre trebuie examinat primul aspect al celui de al doilea motiv.

– *Cu privire la probabilitatea de a demonstra o încălcare a dreptului concurenței și cu privire la amploarea anchetei*

- 42 În ceea ce privește împrejurarea că, în decizia atacată, Comisia a apreciat că probabilitatea de a demonstra pretinsa încălcare părea limitată, Tribunalul arată că elementele factuale furnizate de reclamante permiteau în mod cert să se demonstreze că acestea făcuseră obiectul unor denunțuri concomitente și concordante, în principal în anii 2005 și 2006, dar și ulterior, în anul 2008, precum și din anul 2010 până în anul 2012, la autoritățile austriece și poloneze, denunțuri care erau probabil făcute de unii dintre producătorii și distribuitorii de produse fitosanitare menționați în plângere, chiar dacă acest fapt nu este demonstrat nici cu certitudine, nici cu precizie.
- 43 În această privință, Tribunalul constată, după cum a arătat Comisia în decizia atacată, că elementele de probă furnizate de reclamante pentru a demonstra probabilitatea unui acord sau a unei practici concertate a producătorilor și distribuitorilor de produse fitosanitare se raporta, în principal, în primul rând, la caracterul concomitent al denunțurilor care le vizau pe reclamante în fața autorităților naționale; în al doilea rând, la împrejurarea că acești producători și distribuitori se întâlniseră în cadrul unor asociații sectoriale ai căror membri erau, în special în data de 14 și de 15 iunie 2005, cu ocazia unei reuniuni comune între PSOR și IVA, și, în al treilea rând, la faptul că două cabinete de avocați fuseseră mandatate pentru a informa diferitele autorități naționale cu privire la pretinse încălcări săvârșite de societățile petente inițiale ale legislațiilor aplicabile comerțului cu produse fitosanitare.
- 44 Desigur, articolul 101 TFUE se opune cu rigurozitate oricărui contact direct sau indirect între operatorii economici, care are ca obiect sau ca efect fie influențarea comportamentului pe piață al unui concurent actual sau potențial, fie divulgarea către un astfel de concurent a comportamentului pe care au decis să îl adopte sau pe care intenționează să îl adopte ei înșiși pe piață. Cu toate acestea, operatorii economici își păstrează dreptul de a se adapta în mod inteligent la comportamentul constatat sau preconizat al concurenților lor (Hotărârea din 16 decembrie 1975, Suiker Unie și alții/Comisia, 40/73-48/73, 50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 și 114/73, EU:C:1975:174, punctul 174, și Hotărârea din 20 aprilie 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 și T-335/94, EU:T:1999:80, punctul 720). Astfel, întreprinderile pot, printre altele, să acționeze în apărarea intereselor lor legitime în cazul unei eventuale încălcări de către concurenții lor a dispozițiilor aplicabile cum sunt, în speță,

reglementările privind comerțul cu produse fitosanitare. Dimpotrivă, articolul 7 din Regulamentul nr. 1/2003 permite întreprinderilor cum sunt reclamantele să denunțe Comisiei eventuale încălcări ale articolelor 101 și 102 TFUE săvârșite de concurenții lor.

- 45 În speță, s-ar fi putut considera că, în simplele elemente prezentate în mod unilateral de reclamante în plângere, există indicii ale unei posibile coordonări între entitățile menționate în plângere în sensul definirii unei strategii de delațiune colectivă a unor pretinse încălcări săvârșite de reclamante ale reglementărilor aplicabile referitoare în special la comerțul paralel cu produse fitosanitare.
- 46 Cu toate acestea, în ceea ce privește probabilitatea demonstrării existenței unei înțelegeri sau a unei practici concertate, Tribunalul consideră – în raport cu explicațiile furnizate de unele dintre entitățile menționate în plângere potrivit cărora ele au trebuit să facă față unor încălcări săvârșite de societățile petente inițiale în aceeași perioadă a anului, și anume în cea în care nevoia de produse fitosanitare a cultivatorilor era cea mai ridicată – că, în decizia atacată, Comisia a estimat, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, că astfel de răspunsuri erau de natură să justifice caracterul concomitent al denunțurilor producătorilor și ale distribuitorilor acestor produse la autoritățile naționale.
- 47 În continuare, în ceea ce privește probabilitatea de a se demonstra că obiectul acestor denunțuri concomitente era potențial anticoncurențial, Tribunalul consideră, cu titlu general, în raport mai ales cu riscurile de a se aduce atingere reputației lor sau de a fi afectată starea originară a produselor comercializate, că ar putea fi legitim pentru producătorii și pentru distribuitorii de produse fitosanitare să informeze autoritățile naționale competente cu privire la eventuale încălcări ale dispozițiilor în vigoare de către concurenții lor, în special în contextul unui comerț paralel cu astfel de produse. În ceea ce privește participarea unora dintre entitățile menționate în plângere la operațiunile de control efectuate de autoritățile naționale la sediile reclamantelor, reglementarea Uniunii – precum Regulamentul (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului din 22 iulie 2003 privind intervenția autorităților vamale împotriva mărfurilor suspectate de a aduce atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală, precum și măsurile care trebuie aplicate mărfurilor care aduc atingere anumitor drepturi de proprietate intelectuală (JO 2003, L 196, p. 7, Ediție specială, 02/vol. 16, p. 18) și Regulamentul (UE) nr. 608/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind asigurarea respectării drepturilor de proprietate intelectuală de către autoritățile vamale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1383/2003 al Consiliului (JO 2013, L 181, p. 15) – prevede, în anumite cazuri, posibilitatea unei prezențe a titularilor de drepturi de proprietate intelectuală în vederea determinării, cu ocazia operațiunilor de control, a unor eventuale atingeri aduse acestor drepturi.
- 48 Prin urmare, în decizia atacată, Comisia a considerat, tot fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, că entitățile menționate în plângere aveau dreptul de a informa autoritățile naționale cu privire la pretinse încălcări ale reglementărilor aplicabile săvârșite de reclamante și, după caz, de a colabora cu autoritățile respective în cadrul controalelor efectuate de acestea.
- 49 În sfârșit, în ceea ce privește asimilarea controalelor administrative și a urmăririi administrative și penale a reclamantelor cu comportamente ale entităților menționate în plângere, Tribunalul constată că deciziile de a efectua controale ale înscrisurilor sau controale la fața locului și de a începe urmărirea administrativă și penală împotriva reclamantelor, care s-au aflat la originea dificultăților întâmpinate de acestea din urmă în continuarea activităților lor comerciale, erau imputabile autorităților naționale amintite, care, după cum recunosc reclamantele, acționează potrivit interesului public și ale căror decizii sunt, în acest sens, rezultatul puterii lor de apreciere. Astfel, în pofida trimiterilor realizate în răspunsul din 16 ianuarie 2017 la anumite dispoziții ale legislațiilor poloneză și austriacă, ale căror moduri de redactare nu permit în mod necesar susținerea pozițiilor lor, reclamantele nu reușesc să demonstreze că autoritățile naționale menționate acționau potrivit unei competențe nediscreționare în sensul că, în temeiul legislațiilor naționale respective, acestea din urmă ar fi avut obligația de a acționa ca urmare a simplului fapt al primirii unor informații provenite de la terțe persoane.

- 50 Or, Tribunalul consideră că, în speță, nu era exclus ca aceste autorități naționale să fi putut decide, în temeiul legislațiilor lor naționale, că elementele care le fuseseră prezentate, cu sau fără titlu anonim, nu permiteau demonstrarea sau suspectarea unor încălcări de către reclamante a dispozițiilor administrative, fiscale sau penale aplicabile și, prin urmare, nu justificau începerea urmăririi împotriva lor. Pe de altă parte, după cum a subliniat Comisia la punctul 52 din decizia atacată, o parte din controalele autorităților poloneze, în special în anul 2008, au fost desfășurate, în orice caz, din oficiu, iar nu ca urmare a unei solicitări a unor concurenți ai reclamantelor.
- 51 Dincolo de problema aprecierii de către aceste autorități austriece și poloneze a oportunității de a efectua controale sau de a începe urmărirea împotriva reclamantelor, Tribunalul arată că, potrivit datelor furnizate de reclamante, au fost adoptate în Austria 57 de decizii, fiecare privind un produs diferit comercializat de reclamante, în urma unor proceduri de control administrative care au permis autorităților naționale să constate încălcări ale dreptului aplicabil de către reclamante și că, în ceea ce privește Polonia, reclamantelor le-au fost aplicate, în esență, amenzi administrative de 21 759 969,92 zloți polonezi (PLN), de 48 247 161,60 PLN și de 375 056,56 PLN. În această privință, o parte din deciziile menționate, precum și din amenzile menționate au fost anulate ulterior, în parte sau în întregime, de instanțele naționale competente care s-au pronunțat asupra acțiunilor introduse de reclamante. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că autoritățile naționale apreciaseră inițial, în cadrul unor decizii adoptate în temeiul dreptului național, că reclamantele încălcaseră dispozițiile aplicabile comerțului cu produse fitosanitare și că, în orice caz, eventualele nereguli săvârșite de autoritățile naționale nu puteau fi imputate entităților menționate în plângere.
- 52 Aceste constatări făcute de autoritățile poloneze și austriece puteau permite, după cum a reținut în speță Comisia, relativizarea afirmației reclamantelor potrivit căreia declarațiile și denunțurile pretins făcute de producătorii și de distribuitorii de produse fitosanitare menționați în plângere erau înșelătoare sau false și se înscriau într-un demers colectiv care urmărea eliminarea reclamantelor ca societăți concurente. De altfel, în acest sens, Tribunalul arată că reclamantele nu au reușit să explice motivele concrete pentru care nu au formulat în fața instanțelor poloneze și austriece, în temeiul dreptului național, acțiuni pentru calomnie împotriva societăților pe care le acuză, în speță, că au făcut declarații înșelătoare sau false în privința lor.
- 53 Cu privire la aceste considerații, nu părea evident, *prima facie*, că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, ar fi fost ușor pentru Comisie să demonstreze că comportamentele entităților menționate în plângere, astfel cum au fost descrise și documentate de reclamante, puteau să fie considerate, ca atare, adoptate în cadrul unei înțelegeri în sensul articolului 101 TFUE sau al unei poziții dominante colective în sensul articolului 102 TFUE.
- 54 Prin urmare, Comisia putea, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere, să considere în decizia atacată că probabilitatea de a demonstra o încălcare a articolului 101 sau a articolului 102 TFUE părea redusă.
- 55 În măsura în care, prin plângere și prin prezenta acțiune, reclamantele puneau în discuție comportamentul și deciziile autorităților naționale, în speță ale autorităților germane, austriece și poloneze, în special înțelegerile lor în vederea îndeplinirii misiunilor lor de supraveghere a respectării reglementării aplicabile de către operatorii care comercializează produse fitosanitare, trebuie să se constate că astfel de comportamente și decizii ale autorităților statelor membre nu intră în domeniul de aplicare al articolelor 101 și 102 TFUE, din moment ce aceste articole nu urmăresc să reglementeze decât comportamentul întreprinderilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 1984, van de Haar și Kaveka de Meern, 177/82 și 178/82, EU:C:1984:144, punctul 24). În această privință, împrejurarea – invocată de reclamante în răspunsul din 16 ianuarie 2017 – că aceste autorități ar fi fost influențate în alegerea lor de a efectua controale prin faptul sesizării lor prin intermediul cabinetelor de avocați mandatate nu este de natură să lipsească deciziile lor de caracterul de decizii ale unor autorități naționale.

- 56 Pe de altă parte, Comisia putea să aprecieze, în mod întemeiat, că ancheta – astfel cum a fost solicitată în plângere – care ar fi fost necesară pentru dovedirea sau, dimpotrivă, pentru infirmarea existenței unei încălcări a articolului 101 și/sau a articolului 102 TFUE, ar fi necesitat mobilizarea unor resurse semnificative. Astfel, chiar dacă reclamantele nu prezentau elemente de probă decât cu privire la unele dintre entitățile menționate în plângere, în special cu privire la RWA, ele aduceau totuși în discuție un număr semnificativ de alte societăți, precum și de organizații profesionale.
- 57 În continuare, contrar celor susținute de reclamante, faptul că Comisia a constatat că ancheta – astfel cum a fost solicitată în plângere – ar fi fost de mare amploare, dacă ar fi trebuit să fie deschisă, nu era, în sine, un criteriu decisiv pentru a o constrânge să deschidă o asemenea anchetă. Acest lucru este valabil și în ceea ce privește împrejurarea că comportamentele menționate în plângere se pretinde că ar fi fost adoptate în mai multe state membre.
- 58 Cu privire la acest aspect, Comisia susține în speță că comportamentele imputate în plângere erau concentrate în special într-un stat membru, mai precis în Polonia, în care erau situate depozitele principale ale Agria Polska.
- 59 În această privință, chiar dacă anumite operațiuni de control au putut avea loc în Austria și au putut conduce, în acest stat membru, la aplicarea unor sancțiuni reclamantelor, reiese din dosar că majoritatea dificultăților întâmpinate de acestea din urmă în raporturile lor cu autoritățile naționale priveau activitățile lor în Polonia și, numai într-o mică măsură, pe cele din Austria.
- 60 Or, Tribunalul arată că reclamantele nu au introdus o plângere la nivel național decât în Polonia. Astfel, ele au confirmat, în răspunsul din 16 ianuarie 2017, că nu depuseseră o plângere similară la Bundeswettbewerbsbehörde (Autoritatea federală de concurență, Austria) și, în această privință, au explicat în ședință că lipsa depunerii unei plângeri la această autoritate se explica prin decizia societății luxemburgheze Cera Chem de a trimite cauza în fața Comisiei, care era, în opinia lor, în urma refuzului UOKiK de a instrumenta plângerea introdusă la nivel național, entitatea cea mai potrivită în mod normal pentru a analiza plângerea.
- 61 Independent de aceste explicații, Tribunalul consideră că reclamantele ar fi putut introduce o plângere în fața Autorității federale de concurență, întrucât, pe de o parte, ele acuză RWA că a mandatat un cabinet de avocați austriac care, la rândul său, ar fi mandatat un cabinet de avocați polonez pentru a face denunțuri cu privire la reclamante la autorități administrative și penale naționale și întrucât, pe de altă parte, în aprilie 2012, ele au făcut obiectul unor inspecții ale Oficiului federal pentru siguranță alimentară.
- 62 Pe de altă parte, împrejurarea că reclamantele nu au introdus o plângere decât în Polonia confirmă că, în opinia lor și după cum a considerat în esență Comisia în decizia atacată, UOKiK putea eventual să fie cea mai potrivită pentru a analiza motivele dezvoltate în plângere, la fel, de altfel, ca și instanțele poloneze, sau chiar austriece, în cadrul unor acțiuni pe care le-ar fi putut formula reclamantele pentru a obține repararea prejudiciilor rezultate din pretinsa încălcare a articolelor 101 și 102 TFUE de către producătorii de produse fitosanitare.
- 63 Chiar dacă s-ar considera că plângerea privea comportamente adoptate de concurenții reclamantelor atât în Austria, cât și în Polonia și chiar, în pofida lipsei unor elemente pertinente și esențiale în această privință, în Germania și în Luxemburg, faptul că comportamentele invocate ar fi avut loc în mai multe state membre, în speță, în principal, în două dintre ele, nu ar putea constitui decât un indiciu pentru faptul că o acțiune la nivelul Uniunii ar putea fi mai eficientă decât multiple acțiuni la nivel național (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2010, CEAHR/Comisia, T-427/08, EU:T:2010:517, punctul 176). Cu toate acestea, nici un asemenea indiciu nu ar fi suficient, ca atare, pentru a justifica deschiderea unei anchete de către Comisie.

64 În orice caz, chiar presupunând că, într-o anumită măsură, și Comisia ar fi fost potrivită pentru a instrumenta cauza, întrucât comportamentele prevăzute în plângere priveau mai multe state membre și ținând seama de faptul că UOKiK a respins plângerea la nivel național similară pentru un motiv legat de o normă națională de prescripție, reclamantele nu aveau niciun drept să determine Comisia să instrumenteze cauza (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 40), atâta vreme cât reiese din dosar că, în speță, aceste comportamente nu priveau în principal decât două state membre și că Comisia a constatat, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere în această privință, că posibilitatea de a face dovada unei eventuale încălcări era limitată, constatare care, în sine, putea permite să se stabilească lipsa unui interes al Uniunii de a se continua examinarea cauzei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 100 și jurisprudența citată).

– *Cu privire la aplicabilitatea în prezenta cauză a jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96), și din Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05)*

65 Reclamantele contestă poziția adoptată de Comisie în decizia atacată potrivit căreia jurisprudența rezultată din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și din Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266), nu era aplicabilă în prezenta cauză și, prin urmare, nu permitea calificarea ca anticoncurențiale a comportamentelor coordonate ale entităților menționate în plângere. În plus, ele apreciază că practicile descrise în plângere ofereau Comisiei ocazia de a dezvolta dreptul concurenței al Uniunii, acesta fiind unul dintre motivele recunoscute prin Comunicarea Comisiei privind examinarea plângerilor depuse în temeiul articolelor [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2004, C 101, p. 65, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 133), astfel cum a fost rectificată (JO 2004, C 148, p. 10).

66 Trebuie arătat în această privință că, în decizia atacată, Comisia a justificat dificultatea dovedirii încălcării menționate de plângere prin motivul că, în opinia acestei instituții, informarea de către întreprinderi a autorităților naționale sau, potrivit formulării reclamantelor, denunțarea unor eventuale încălcări la aceste autorități naționale nu intra sub incidența noțiunilor „acțiune șicanatoare” sau „abuz de proceduri de reglementare”, în sensul jurisprudenței dezvoltate cu privire la noțiunea de abuz de poziție dominantă rezultată din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și din Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266). Prin urmare, trebuie să se examineze relevanța acestei jurisprudențe în speță.

67 În această privință, la punctele 60 și 61 din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), coroborate cu punctul 55 din aceasta, Tribunalul a amintit că accesul la justiție, inclusiv al unei întreprinderi în poziție dominantă, era un drept fundamental și un principiu general care garantează respectarea dreptului și că, prin urmare, formularea de către o întreprindere în poziție dominantă a unei acțiuni în justiție împotriva concurentului său putea constitui un abuz de poziție dominantă în sensul articolului 102 TFUE numai în împrejurări cu totul excepționale. Astfel, pentru a se stabili că o acțiune în justiție poate constitui, în realitate, un abuz de poziție dominantă, trebuie să fie îndeplinite două condiții cumulative. Astfel, este necesar, în primul rând, ca acțiunea să nu poată fi considerată în mod rezonabil ca fiind menită să asigure respectarea drepturilor întreprinderii în discuție și să poată în acest fel servi numai pentru a hărțui partea adversă și, în al doilea rând, ca acțiunea să fi fost concepută ca parte a unui plan care are drept scop eliminarea concurenței. Aceste două condiții trebuie să fie interpretate și aplicate în mod restrictiv, astfel încât să nu împiedice aplicarea principiului general al accesului la justiție (Hotărârea din 13 septembrie 2012, Protégé International/Comisia, T-119/09, nepublicată, EU:T:2012:421, punctul 49).

68 În cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266), instanța Uniunii a considerat că o întreprindere care deține o poziție dominantă nu poate utiliza „procedurile de reglementare” astfel încât să împiedice sau să îngreuneze intrarea unor

concurenți pe piață, în lipsa unor motive legate de apărarea intereselor legitime ale unei întreprinderi angajate într-o concurență bazată pe merite sau în absența unor justificări obiective (Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia, T-321/05, EU:T:2010:266, punctele 672 și 817, confirmată în recurs prin Hotărârea din 6 decembrie 2012, AstraZeneca/Comisia, C-457/10 P, EU:C:2012:770, punctul 134). În opinia Curții, nelegalitatea unui comportament abuziv potrivit articolului 102 TFUE nu are legătură cu conformitatea sau cu neconformitatea acestuia cu alte norme juridice, iar abuzurile de poziție dominantă constau, în majoritatea cazurilor, în comportamente de altfel legale potrivit altor ramuri de drept decât dreptul concurenței (Hotărârea din 6 decembrie 2012, AstraZeneca/Comisia, C-457/10 P, EU:C:2012:770, punctul 132).

- 69 Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266), puneau însă în discuție comportamente diferite de cele imputate în speță de reclamante entităților menționate în plângere.
- 70 Astfel, trebuie să se constate că, în cele două cauze în care au fost pronunțate Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266), autoritățile administrative și judiciare sesizate de întreprinderile în poziție dominantă în cauză nu aveau o marjă de apreciere a oportunității de a da sau de a nu da curs solicitărilor acestor întreprinderi, indiferent dacă este vorba despre o acțiune reconvențională introdusă la o instanță națională sau despre decizia unei întreprinderi de a-și retrage cererea de autorizare de introducere pe piață pentru un medicament. Pe de o parte, instanța sesizată cu această acțiune reconvențională era obligată să se pronunțe cu privire la aceasta. Pe de altă parte, autoritatea de eliberare a autorizației de introducere pe piață nu putea decide să mențină această autorizație în vigoare împotriva voinței deținătorului autorizației menționate.
- 71 În schimb, după cum s-a constatat la punctele 49 și 50 din prezenta hotărâre, autoritățile administrative și penale care, în speță, au decis să controleze sau să urmărească și chiar să sancționeze reclamatele ar fi putut adopta aceste decizii independent de informațiile care se pretinde că le-ar fi fost furnizate de întreprinderile producătoare și distribuitoare de produse fitosanitare. Dimpotrivă, ele ar fi putut de asemenea să aprecieze, pe baza informațiilor care le-ar fi fost transmise, inclusiv sub acoperirea anonimatului, că nu era necesară efectuarea unor controale sau începerea urmăririi împotriva reclamantelor.
- 72 În consecință, pe lângă faptul că, pe baza elementelor furnizate în plângere, nu era evidentă dovedirea unei poziții dominante colective a întreprinderilor menționate în plângere sau cel puțin a unei poziții dominante a uneia dintre ele, în speță RWA, Tribunalul consideră că Comisia putea să stabilească, fără a săvârși o eroare vădită de apreciere în această privință, că probabilitatea de a dovedi o încălcare în speță a articolelor 101 și/sau 102 TFUE era redusă, inclusiv pentru că nu era evident că acțiunile în discuție în speță puteau intra sub incidența noțiunii de abuz de poziție dominantă, în sensul jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), și din Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05, EU:T:2010:266). Această constatare este confirmată prin faptul că, în Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96, EU:T:1998:183), instanța Uniunii a subliniat caracterul excepțional al recunoașterii unui abuz de poziție dominantă în situația prevăzută în această speță.
- 73 În sfârșit, ținând seama de puterea largă de apreciere de care dispune Comisia în stabilirea priorităților în materie de dezvoltare a dreptului concurenței al Uniunii, împrejurarea că o cauză este potențial de natură să permită să se contribuie la dezvoltarea acestui drept cu privire la un nou aspect nu poate avea ca efect constrângerea Comisiei să efectueze o anchetă, contrar celor sugerate de reclamante.
- 74 Având în vedere considerațiile care precedă, primul aspect al celui de al doilea motiv trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, referitor la efectul util al articolelor 101 și 102 TFUE

- 75 În cadrul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv, reclamantele susțin că, prin refuzul de a deschide o anchetă, în speță, Comisia a lipsit de efect util articolele 101 și 102 TFUE.
- 76 Astfel, prin decizia atacată și ținând seama de refuzul UOKiK de a deschide o anchetă în Polonia și de dificultatea sau chiar de imposibilitatea, în practică, de a obține repararea prejudiciului suferit în fața instanțelor naționale, încălcările dreptului concurenței de către entitățile menționate în plângere nu ar fi putut fi sancționate nici de o autoritate de concurență, nici de o instanță națională, chiar dacă era de asemenea în discuție libera circulație a mărfurilor, mai precis comerțul cu produse fitosanitare, iar Comisia avea o ocazie reală de a asigura o dezvoltare pertinentă a dreptului concurenței al Uniunii.
- 77 Cu titlu introductiv, în ceea ce privește faptul că UOKiK a decis să nu instrumenteze plângerea la nivel național ca urmare a normei care prevede prescripția în termen de un an din dreptul polonez, termen care curge de la sfârșitul anului în cursul căruia a încetat presupusa încălcare, este necesar să se constate că această decizie a autorității naționale de concurență care nu conține nicio apreciere referitoare la încălcarea articolelor 101 și 102 TFUE sau la lipsa unei astfel de încălcări nu poate avea ca efect constrângerea Comisiei să deschidă o anchetă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2015, *easyJet Airline/Comisia*, T-355/13, EU:T:2015:36, punctul 28).
- 78 În plus, trebuie subliniat că cerința eficacității nu poate conduce la obligarea Comisiei să verifice, atunci când constată lipsa interesului Uniunii de a deschide ancheta, dacă autoritatea de concurență care fusese în prealabil sesizată cu o plângere similară dispunea de mijloace instituționale, financiare și tehnice pentru a îndeplini misiunea care i-a fost încredințată prin Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 decembrie 2014, *Si.mobil/Comisia*, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 57).
- 79 În orice caz, reclamantele nu reușesc să demonstreze că UOKiK nu ar intenționa să urmărească și să sancționeze în mod eficient încălcări ale articolelor 101 și 102 TFUE. În același mod, ele nu stabilesc deloc în ce fel termenul de prescripție prevăzut de dreptul polonez – care le-a fost opus în susținerea respingerii plângerii la nivel național și care, în lipsa unei reglementări în dreptul Uniunii aplicabile *ratione temporis*, intra sub incidența autonomiei procedurale a Republicii Polone – era de natură să facă imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor pe care le au potrivit acestor dispoziții ale Tratatului FUE (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 13 iulie 2006, *Manfredi și alții*, C-295/04-C-298/04, EU:C:2006:461, punctele 77 și 78). De altfel, reclamantele au recunoscut în ședință că, în plângerea la nivel național și în scrisoarea din 30 august 2010, ele nu supuseseră aprecierii UOKiK elemente de fapt raportate la o perioadă ulterioară anului 2008, chiar dacă, după cum a subliniat Comisia în special în observațiile sale din 6 februarie 2017, depozitele și sediile principale ale *Agria Polska* făcuseră obiectul unor inspecții ale autorităților poloneze în cursul lunilor mai-iunie 2010.
- 80 În plus, Tribunalul arată că, în general și după cum se amintește la articolul 6 din Regulamentul nr. 1/2003, instanțelor naționale care trebuie să aplice, în cadrul competențelor lor, dispozițiile articolelor 101 și 102 TFUE, care produc efecte directe în relațiile dintre particulari și care generează drepturi în raport cu justițiabilii, le revine sarcina de a asigura efectul deplin al acestor norme și de a proteja drepturile pe care acestea le conferă particularilor (Hotărârea din 20 septembrie 2001, *Courage și Crehan*, C-453/99, EU:C:2001:465, punctele 23 și 25).
- 81 În consecință, reclamantelor le era permis să formuleze în fața instanțelor poloneze sau austriece acțiuni în repararea prejudiciilor care se pretinde că le-au fost cauzate prin comportamentele sau prin acțiunile producătorilor și ale distribuitorilor de produse fitosanitare pe care le consideră contrare articolelor 101 și 102 TFUE. În consecință, orice persoană are dreptul să solicite repararea

prejudiciului suferit atunci când există o legătură de cauzalitate între respectivul prejudiciu și o înțelegere sau o practică interzisă de articolul 101 sau 102 TFUE (Hotărârea din 13 iulie 2006, Manfredi și alții, C-295/04-C-298/04, EU:C:2006:461, punctul 61).

- 82 În această privință, trebuie subliniat că eventualul refuz al unei autorități naționale de concurență sau al Comisiei de a deschide o anchetă, de natură să conducă la aprecierea, de către una dintre aceste autorități administrative, a existenței unei încălcări a normelor de concurență și, după caz, la aplicarea unei sancțiuni pecuniare întreprinderilor vizate de această anchetă, nu poate avea ca efect limitarea dreptului reclamantelor de a sesiza instanțele naționale cu acțiuni în repararea prejudiciilor cauzate prin nerespectarea articolelor 101 și 102 TFUE.
- 83 În aceste condiții, chiar în contextul în care autoritatea națională de concurență, în speță UOKiK, a respins plângerea la nivel național pentru un motiv legat de o normă națională de prescripție și chiar dacă o eventuală anchetă a Comisiei ar fi fost potențial de natură să ușureze, în cadrul acțiunilor formulate în fața instanțelor naționale, sarcina probei reclamantelor, acestea din urmă nu pot susține că decizia atacată, prin care Comisia a refuzat să deschidă o anchetă, a avut drept consecință privarea articolelor 101 și 102 TFUE de orice efect util.
- 84 De altfel, Tribunalul amintește că acțiunile în despăgubire în fața instanțelor naționale, la fel ca acțiunea Comisiei și cea a autorităților naționale de concurență, pot contribui în mod semnificativ la menținerea unei concurențe eficiente în cadrul Uniunii (Hotărârea din 20 septembrie 2001, Courage și Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, punctul 27) și că autorului plângerii îi este permis să invoce în fața unei instanțe naționale drepturile pe care le are conform articolelor 101 și 102 TFUE în special atunci când Comisia decide să nu dea curs unei plângeri (a se vedea Hotărârea din 18 martie 1997, Guérin automobiles/Comisia, C-282/95 P, EU:C:1997:159, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 85 Având în vedere cele ce precedă, al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie să fie înlăturat.
- 86 Astfel, din ansamblul considerațiilor enunțate la punctele 42-84 din prezenta hotărâre rezultă că, în decizia atacată, Comisia nu a săvârșit nicio eroare vădită de apreciere în evaluarea comparativă a importanței efectului pe care încălcarea pretinsă îl poate cauza în ceea ce privește funcționarea pieței interne, probabilitatea stabilirii existenței acesteia și întinderea măsurilor de investigare necesare.
- 87 Prin urmare, al doilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la primul motiv

- 88 În cadrul primului motiv, reclamantele invocă încălcarea de către Comisie a dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum este consacrat atât la articolul 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), cât și la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale. Aceasta ar fi cauzat un prejudiciu semnificativ reputației lor, precum și posibilității de a dezvolta activitățile lor de comerț paralel. Ele evaluează acest prejudiciu, cel puțin în ceea ce privește Agria Polska, la suma de 45 868 000 PLN.
- 89 În opinia reclamantelor, ele ar trebui să dispună de un drept la o cale de atac efectivă într-o situație precum cea în speță, în care drepturile lor au fost încălcate printr-o presupusă atingere adusă dreptului concurenței al Uniunii de entitățile menționate în plângere. Atunci când a refuzat să deschidă o anchetă, chiar dacă UOKiK refuzase deja, la rândul său, să deschidă o anchetă națională printr-o decizie nesupusă căilor de atac în dreptul polonez, Comisia le-ar fi privat de orice posibilitate de a contesta, pe fond, decizia acesteia din urmă care ar fi trebuit să intervină pentru a constata existența unei încălcări a articolului 101 sau a articolului 102 TFUE. Or, numai adoptarea de către Comisie a unei asemenea decizii prin care se soluționează fondul le-ar fi permis reclamantelor să

dispună de o cale de atac împotriva acestei decizii în fața Tribunalului. Astfel, potrivit reclamantelor, singura cale de atac efectivă care permitea asigurarea protecției pe care le-o garantează Tratatul FUE și dreptul derivat al Uniunii era tocmai deschiderea unei anchete de către Comisie.

- 90 Contrar celor indicate de Comisie în decizia atacată, formularea de către reclamante a unor acțiuni în fața instanțelor naționale împotriva entităților menționate în plângere și în plângerea la nivel național, eventual în domeniul dreptului civil, fiscal, administrativ, comercial sau penal, în special pentru motive privind falsificarea probelor, calomnia sau încălcarea normelor deontologice, nu ar fi de natură să le permită obținerea reparării prejudiciilor legate în mod direct de pretinsa încălcare a articolelor 101 și/sau 102 TFUE menționate în plângere. Pe de o parte, anumite acțiuni ar fi prescrise în dreptul polonez, din cauza aplicării unui termen de prescripție de trei ani prevăzut de dreptul național pentru acțiunile legate de exercitarea unei activități economice. Pe de altă parte, instanțele poloneze nu ar fi încă dispuse, potrivit reclamantelor, să asigure o protecție efectivă a drepturilor întreprinderilor garantate prin articolele 101 și 102 TFUE.
- 91 Comisia solicită respingerea motivului ca nefondat.
- 92 Cu titlu introductiv, Tribunalul amintește că, potrivit articolului 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale, orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de articolul menționat. Acest principiu constituie un principiu general al dreptului Uniunii care decurge din tradițiile constituționale comune ale statelor membre și care a fost consacrat la articolele 6 și 13 din CEDO. Potrivit explicațiilor aferente articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale, care, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) al treilea paragraf TUE și cu articolul 52 alineatul (7) din Carta drepturilor fundamentale, trebuie să fie luate în considerare în vederea interpretării acesteia, articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale corespunde articolului 6 paragraful 1 din CEDO (Hotărârea din 22 decembrie 2010, DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, punctele 29 și 32).
- 93 În primul rând, în ceea ce privește argumentația reclamantelor referitoare la nerespectarea dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă în fața Tribunalului, trebuie amintit că persoanele fizice sau juridice abilitate să introducă o plângere în temeiul articolului 7 din Regulamentul nr. 1/2003 dispun de o cale de atac destinată să le protejeze interesele legitime, în cazul în care nu le-a fost admisă plângerea în tot sau în parte (Hotărârea din 25 octombrie 1977, Metro SB-Großmärkte/Comisia, 26/76, EU:C:1977:167, punctul 13). Or, în speță, reclamantele au făcut uz tocmai de această cale de drept atunci când au introdus prezenta acțiune în temeiul articolului 263 TFUE.
- 94 În al doilea rând, în ceea ce privește faptul că reclamantele ar fi dorit să obțină de la Comisie o decizie prin care să se constate existența sau inexistența presupuselor încălcări ale articolelor 101 și/sau 102 TFUE în scopul, după caz, de a introduce o acțiune împotriva unei asemenea decizii în temeiul articolului 263 TFUE, trebuie amintit că articolul 7 din Regulamentul nr. 1/2003 nu îi conferă autorului plângerii dreptul de a cere Comisiei să adopte o decizie definitivă cu privire la existența sau la inexistența presupusei încălcări, la fel cum nu obligă Comisia să continue în orice caz procedura până în etapa unei decizii finale (Hotărârea din 18 octombrie 1979, GEMA/Comisia, 125/78, EU:C:1979:237, punctul 18, și Ordonanța din 31 martie 2011, EMC Development/Comisia, C-367/10 P, nepublicată, EU:C:2011:203, punctul 73).
- 95 Pe de altă parte, admiterea punctului de vedere al reclamantelor – potrivit căruia Comisia ar trebui, în mod sistematic, să deschidă o anchetă atunci când o plângere similară celei prezentate în fața sa a fost deja respinsă anterior, eventual în mod eronat, de o autoritate națională de concurență pentru un motiv legat de prescripție – nu ar fi, în fond, compatibilă cu obiectivul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003, care era instituirea, în vederea asigurării eficacității, a unei alocări optime a resurselor în cadrul rețelei europene de concurență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 2015, easyJet Airline/Comisia, T-355/13, EU:T:2015:36, punctul 37). În orice caz, nici Regulamentul

nr. 1/2003, nici Comunicarea Comisiei privind cooperarea în cadrul rețelei autorităților de concurență (JO 2004, C 101, p. 43, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 111) nu creează, în ceea ce privește o întreprindere, vreun drept sau vreo așteptare referitoare la examinarea cauzei sale de către o anumită autoritate de concurență (a se vedea Hotărârea din 17 decembrie 2014, Si.mobil/Comisia, T-201/11, EU:T:2014:1096, punctul 39 și jurisprudența citată), în scopul, după caz, de a beneficia de colectarea de probe efectuată de această autoritate ca urmare a competențelor sale de investigare.

- 96 În al treilea rând, reclamantele deplâng în esență, pe de o parte, lipsa oricărei căi de atac la nivel național care să permită obținerea în mod eficient a reparării prejudiciilor pe care apreciază că le-au suferit ca urmare a comportamentelor societăților menționate în plângere și care nu au făcut obiectul unei anchete a UOKiK și, pe de altă parte, lipsa unei căi de atac împotriva deciziei UOKiK de a nu deschide o anchetă națională pentru motive legate de prescripție, întrucât, în ordonanța II GSK 1035/11 din 12 iulie 2011, Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă, Polonia), ar fi statuat, într-o cauză similară, că „o informare [a președintelui UOKiK] privind lipsa temeiului pentru a deschide o procedură în materie de înțelegeri nu poate fi considerată decizie de refuz de deschidere a procedurii” și că „[s]crisoarea președintelui UOKiK [în acest sens] a[vea] un caracter informativ și nu poate fi calificată drept act sau măsură în sensul articolului 3 alineatul 2 punctul 4 din codul de procedură în fața instanțelor administrative [poloneze]”.
- 97 Or, cu privire la acest aspect, chiar dacă, în ședință, Comisia a recunoscut că nu era exclusă posibilitatea ca această jurisprudență a Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Supremă Administrativă) să încalce articolele 101 și 102 TFUE și să justifice inițierea ulterioară a unei proceduri împotriva Republicii Polone, Tribunalul amintește că nu au legătură cu procedura prevăzută la articolul 7 din Regulamentul nr. 1/2003 constatările unor eventuale încălcări ale autorităților, inclusiv ale celor judiciare, ale statelor membre, întrucât acestea intră sub incidența procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor prevăzute la articolul 258 TFUE (a se vedea în acest sens Ordonanța din 29 septembrie 1997, Sateba/Comisia, T-83/97, EU:T:1997:140, punctul 39), și că nu este permisă eludarea normelor efectiv aplicabile prin încercarea de a sustrage de sub incidența articolului 258 TFUE o procedură guvernată de tratat, supunând-o în mod artificial normelor prevăzute de Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea Ordonanța din 19 februarie 1997, Intertronic/Comisia, T-117/96, EU:T:1997:16, punctul 24 și jurisprudența citată).
- 98 Prin urmare, trebuie să fie înlăturată argumentația reclamantelor referitoare, pe de o parte, la caracterul scurt al termenului de prescripție aplicabil UOKiK pentru urmărirea comportamentelor anticoncurențiale, precum și al termenului de prescripție trienal aplicabil acțiunilor întreprinderilor în temeiul dreptului polonez și, pe de altă parte, la lipsa unor căi de atac în dreptul polonez împotriva deciziei UOKiK de a nu deschide o anchetă națională.
- 99 Independent de refuzul UOKiK de a deschide o anchetă națională, reclamantelor le era permis, în orice caz, să introducă, în fața instanțelor naționale și potrivit dreptului național, acțiuni având ca obiect repararea pretinselor prejudicii cauzate prin nerespectarea de către entitățile menționate în plângere a articolelor 101 și/sau 102 TFUE. În această privință, pe de o parte, împrejurarea că, contrar dreptului polonez aplicabil *ratione temporis* la momentul depunerii plângerii la nivel național, Directiva 2014/104/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 noiembrie 2014 privind anumite norme care guvernează acțiunile în despăgubire în temeiul dreptului intern în cazul încălcărilor dispozițiilor legislației în materie de concurență a statelor membre și a Uniunii Europene (JO 2014, L 349, p. 1) ar prevedea un termen de prescripție mai lung pentru asemenea acțiuni, în speță un termen de cinci ani, este lipsită de relevanță, întrucât termenul de transpunere al acestei directive nu expirase la data depunerii acestei plângeri. Pe de altă parte și în orice caz, chiar dacă s-ar stabili că reclamantele nu avuseseră la dispoziție o cale de drept adecvată în fața instanțelor naționale pentru a obține repararea prejudiciilor menționate în temeiul unui *private enforcement* al normelor de concurență, o asemenea situație nu poate avea ca efect constrângerea Comisiei de a deschide o anchetă la nivelul Uniunii în temeiul unui *private enforcement* al normelor amintite.

- 100 De altfel, reclamantele au explicat că au introdus la Sąd Okręgowy w Warszawie (Tribunalul Regional din Varșovia, Polonia) o acțiune în despăgubire întemeiată pe dreptul polonez pentru a obține repararea prejudiciului pe care se presupune că l-au suferit din cauza caracterului eronat al deciziilor adoptate de funcționarii autorităților poloneze de control și a acțiunii RWA pe lângă funcționarii respectivi pentru ca aceștia să adopte asemenea decizii.
- 101 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe pretinsa nerespectare de către Comisie a articolului 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, acesta trebuie să fie respins ca inadmisibil, după cum susține Comisia, întrucât argumentația reclamantelor în această privință nu îndeplinește cerințele de claritate prevăzute la articolul 76 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.
- 102 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se respingă primul motiv și, prin urmare, acțiunea în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 103 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 104 Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Obligă Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH și Agria Beteiligungsgesellschaft mbH la plata cheltuielilor de judecată.**

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 16 mai 2017.

Cuprins

Istoricul cauzei	2
Procedura în fața UOKiK	2
Procedura în fața Comisiei	3
Procedura și concluziile părților	5
În drept	5
Cu privire la al doilea motiv	5
Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, referitor la o eroare vădită în aprecierea interesului Uniunii de a deschide o anchetă.....	6
– Considerații generale	7
– Cu privire la probabilitatea de a demonstra o încălcare a dreptului concurenței și cu privire la amploarea anchetei	8
– Cu privire la aplicabilitatea în prezenta cauză a jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 17 iulie 1998, ITT Promedia/Comisia (T-111/96), și din Hotărârea din 1 iulie 2010, AstraZeneca/Comisia (T-321/05).....	12
Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, referitor la efectul util al articolelor 101 și 102 TFUE	14
Cu privire la primul motiv	15
Cu privire la cheltuielile de judecată	18